

Շուշանիկ Կուրդիսյան

Օդում ձգված, շարան, շարան . . .

Օդում ձգված, շարան շարան
Կռունկները կուգան կերթան .
Ես ո՞ր փնտրեմ գարուն վաթան,
Ո՞ր մեկ ցավս լամ ու սգամ:

Ա՛խ, կռունկներ, խապար չունե՞ք
Իմ վաթան են, իմ քույրերեն .
Ղարիբ սրտիս բարև չունե՞ք
Իմ հարազատ սեզ լեռներեն:

Ես էլ մի օր ճամփա ընկա,
Անցա սարեր, դաշտ ու ծով .
Ղարիբ-դուրբաթ երկիր եկա՝
Սիրտս լի ծով հույսերով:

Բայց վաթանի ցավը խեղդեց
Երագներս, հույսերս .
Ա՛խ, կռունկներ, սիրտս ավրեց,
Էլ չչորցան աչերս:

Ա՛խ, կռունկներ, հեռու կերթաք,
Ուր որ գարուն՝ դուք այնտեղ .
Չան կռունկներ, ես ո՞ր երթամ,

Իմ ցավը շահտ, վերքս անդեղ:

1906 թ .